

Over for dette Bestyrelsens Ønske maa jeg fremhæve, at der formentlig efter den „Refusions-Ordning“, som forventes truffet med Anstalten, i mindre Omfang end hidtil vil blive trukket paa Anstaltens „Moderationsfond“, at det forekommer mig mindre rimeligt, at de efter det oplyste ganske faa, virkelig velhavende Patienter, som vil tage til Takke med de — for øvrigt prisværdigt — jævne Kaar paa Anstaltens Fællestuer, og som allerede gennem deres Skatter udrede deres Andel ogsaa i Udgifterne til Særforsorgen, mod deres Vilje skulde kunne tvinges til at udrede en Overbetaling, men navnlig, at jeg maa anse det for udelukket, at man kan delegere Afgørelser af denne Art, forsørgelsesretlige Afgørelser, til en tilfældig Kreds af private Personer, „tilfældig“ her taget i den Betydning, at Bestyrelsen supplerer sig selv, og at dens Sammensætning ikke godkendes af Socialministeriet eller nogen anden offentlig Myndighed.

Hvis de paagældende Patienter frivilligt indgaar paa at erlægge en højere Betaling end den fastsatte „Betalingstakst“ eller „Refusionstakst“, vil der fra Socialministeriets Side — selvfølgelig — ikke have noget som helst herimod at erindre.

Som det fremgaar af Bemærkningerne til den førnævnte Lov af 14. Marts 1934, dækker de i Henhold til Socialministeriets Bekendtgørelse af 8. Maj 1934 fastsatte Betalingstakster ikke Udgifterne ved de særforsorgstrængende Personers Ophold paa de heromhandlede Institutioner, og Spørgsmaalet bliver saa, hvorledes det manglende Beløb skal tilvejebringes.

For en Del af de Institutioners Vedkommende, der hidtil har oppebaaret Statstilskud, saaledes for Aandssvageanstaltens og Samfundet og Hjemmet for Vanføres Vedkommende, har Forholdet været det, at Anstaltens forventede Driftsudskud er blevet søgt dækket ved Bevillinger paa de aarlige Bevillingslove. Driftsudgifterne blev „betalt efter Regning“.

En saadan Ordning maa anses for lidet rationel, da den, navnlig hvis den er kombineret med en Bestemmelse om, at eventuelt besparede Beløb skal tilbagebetales, berøver Ledelsen Initiativet til en fornuftig Sparsommelighed.

Det vil efter min Mening være langt at foretrække, om man kan naa til en Ordning, hvorefter der betales paagældende private Institution et vist bestemt Beløb pr. Dag eller Aar pr. Patient (Elev, Alumne).

Størrelsen af dette Beløb maa fastsættes efter forudgaaende Forhandling med Institutionen, der saa ved Udarbejdelsen af sit Budget ved, hvilket Beløb den har Ret til at kræve, at den maa sætte Tæring efter Næring, men at den, hvis den kan fremskaffe en Besparelse, har Ret til at beholde det besparede Beløb.

Det behøver formentlig ikke nærmere at paavises, at dette Beløb („Refusionstaksten“) ikke kan fikseres for Tid og Evighed, Prisstigninger kan gøre det nødvendigt at forhøje det, og Prisfald kan gøre det naturligt at nedsætte det, da Staten, der i Henhold til Bestemmelser i Forsørgslovens § 69 skal afholde *Udgifterne* ved ikke kan bidrage til en ligefrem Kapitalopsamling paa Anstalterne.

Staten skal som anført i Henhold til Bestemmelsen i den nævnte Paragraf i Forsørgsloven afholde *Udgifterne* ved trængende Personers Ophold paa de heromhandlede Anstalter, og herunder maa henregnes Udgifterne til Afskrivning af Bygninger og Inventar samt Institutionernes Bidrag til Funktionærernes Pensionering. Under disse Udgifter maa tillige medregnes en passende Forrentning af den „Egenkapital“, Institutionen ved Modtagelsen af Statsanerkendelsen har stillet til Raa-dighed for Staten i Form af Bygninger.

Synspunktet maa her være det, at de paagældende Institutioner ved at modtage Statsanerkendelse ikke har afgivet noget Løfte om at skænke Staten de Institutionerne tilhørende Værdier. Staten maa, som Husleje, yde Institutionen en passende Rente af den i Institutionernes Bygninger indestaaende Egenkapital.

En saadan Ordning er allerede truffet for en Del af de heromhandlede Institutioner og for dem lagt til Grund ved Udarbejdelsen af de paagældende Afsnit af Forslaget til Finanslov for 1935—36, den vil blive søgt gennemført for samtlige de heromhandlede Institutioners Vedkommende.

De Institutioner, med hvilke en saadan Ordning er truffet, er alle gaaet ind paa, at de Beløb, der ydes til Afskrivning samt som Forrentning (3 pCt.) af Egenkapitalen, kun maa benyttes til Nyanskaffelser og Udvidelser af Institutionen.

En saadan Ordning falder fuldt i Traad med Bestemmelsen i Forsørgslovens § 68, hvorefter Socialministeriet skal have Opmærksomheden henvendt paa, at det